

Oponent: MgA. Jiří Gemrot

Během tříletého studia na HAMU jsem měl možnost Benjamína Hájka poznat jako přemýšlivého a citlivého hudebníka s korektním vystupováním. Jsou to atributy k tomu, aby uspěl jako hudební režisér v budoucím profesionálním životě.

Smyslem mého dnešního příspěvku je však oponentura jeho bakalářské práce. Její téma je zajímavé a přínosné a dobře koresponduje i s praktickou částí Benovy bakalářské obhajoby, neboť jedné z posuzovaných nahrávek se sám účastnil z pozice hudebního režiséra.

V závěru jeho práce se mně líbí nadhled, kde nepreferuje ani jednu z posuzovaných nahrávek. To je opět přístup konvenující s funkcí hudebního režiséra chápajícího vícečetnost uměleckých pravd, nezaměňujícího svou funkci s pozicí uměleckého vedoucího a schopného empatie do třeba v dílčích aspektech odlišné umělecké koncepce.

Práce je členěna přehledně do jednotlivých kapitol, seznam použité literatury a dalších zdrojů je dostatečný, rozbor jednotlivých nahrávek velice podrobný, pozorný, neopomíjející žádný detail, čím se nahrávky liší od sebe vzájemně a případně i od partitury duet.

Důvody k polemice jsou sice detailní, avšak jsou. V první kapitole na straně 10 Benjamin Hájek tvrdí, že po vypuknutí druhé světové války se Bohuslav Martinů chtěl vrátit do Československé republiky. Jak známo, válka vypukla 1. září 1939, od 15. března téhož roku neexistovala již ani druhá, mnichovským diktátem okleštěná republika a pochybuji, že Martinů by se chtěl vrátit do Protektorátu Čechy a Morava, když před Hitlerem utíkal i z Francie s vědomím, že by jistě patřil k okamžitě pronásledovaným osobnostem.

I ve třetím odstavci téže strany je poněkud nepřehledně spojeno více událostí, které se odehrály během válečných let i po válce. Pokud si vzpomínám, zmiňovaný úraz Martinů utrpěl v roce 1948 a pokud Benjamin Concertem grossem míní slavný Dvojkonzert pro dva orchestry a klavír, tak ten vznikl jako reakce na vypuknutí války.

V dalších kapitolách jde již o drobnosti. Na straně 16 upozorňuji, že zmíněná sienská škola se jmenuje Accademia musicale Chigiana. Na straně 22 mně přijde vhodnější psát o krátkém než nízkém dozvuku, na straně 27: „hudba lze charakterizovat jako lyrická“ je gramaticky kostrbaté stejně jako formulace na straně 30: „souzvuk je hrán zřetelným smyčcovým lomeně“. V obou případech sice rozumíme smyslu, avšak čeština pokulhává...

Formulace na straně 41 „kvůli střihu nebo editu“ je pleonasmus. Osobně v těch dvou slovech rozdíl v obsahu necítím a v praxi se používají jako synonymum.. Některé další drobné nedostatky zde již nepopisuji, v práci jsou mnou však tužkou lehce vyznačeny.

Celková úroveň práce nijak nebrání jejímu úspěšnému přijetí a obhájení bakalářského titulu, pro shora uvedené závady však navrhuji hodnocení B.

MgA. Jiří Gemrot